

Jeg så Magdalena første gangen da jeg var syv år gammel. Det jeg husker best ved henne, var hvordan hun hinket bortover fortauet, fordi hun skadet foten da hun som liten jente satte seg fast i en fjellskrent. Jeg sto i vinduet i stua, og faren min satt i sofaen like bak meg og leste i avisen. Og der sto jeg, godt gjemt bak moren min sine potteplanter, og spionerte på denne merkelige kvinnen som alltid gikk i en grønn, tykk kåpe og en liten pelshatt. Hun så eldre ut enn hun egentlig var. Og jeg kunne ikke slutte å se på henne. Det var noe fascinerende ved henne som jeg ikke helt fikk taket på. Det var noe med hvordan hun hoppet gjennom verden, og hvordan alle stirret på henne, uten at hun enset det selv. Uten at hun hadde behov for å legge merke til det.

«Ikke stirr på Magdalena, Kenneth,» kunne faren min plutselig si, og jeg kunne skvette så kraftig at jeg nesten veltet en av potteplantene. «Det er uhøflig å stirre på folk.»

Faren min sa dette mens han leste sportsbilaget. Han sa det som en maskin som gjør det han er nødt til å gjøre, fordi noen en gang i tiden programmerte ham til å gjøre akkurat det.

Faren min drev alltid og programmerte meg. Det er det fedre skal gjøre. Og mødre. Jeg er sikker på at faren til min far gjorde det samme med sin sønn. Det er nok derfor faren min ikke stirrer på Magdalena. Han pleier å se på andre ting når vi møter henne i oppgangen. Han pleier å bære ned søppelet hennes uten at hun noen gang har sagt at han skal gjøre det, og han unngår å spørre. Han bare gjør det. Han stirrer aldri på Magdalena. Han ser aldri på Magdalena.

— — —

Da jeg var ni år ble jeg eldre. Jeg fikk lov til å være ute helt til klokken ni om kvelden i helgene, jeg fikk ansvaret for å bære ut både vårt og Magdalenas søppel, og jeg fikk en liten hund. Den lille hunden hadde gylden pels og små, svarte øyne. Jeg hadde lenge gledet meg til å få den, og da dagen endelig kom, den dagen da faren min kom mot blokka vår med en boks med gitter, da var jeg i himmelen.

Jeg gikk tur med Boss hver dag, og jeg matet ham med noe som lignet på små kjeks fra en sekk vi hadde i spisskammerset. Det hendte at jeg støtte på Magdalena når jeg var ute og fartet med Boss, og jeg gjorde som faren min hadde sagt. Ikke stirr. Ikke stirr. Men Boss visste selvsagt ikke at man skal være varsom med Magdalena, så han løp med en gang bort til henne og snuste på kåpa.

Men Magdalena enset aldri Boss.

Etter å ha vært tett på henne flere ganger, begynte jeg å lære mer om henne. Jeg lærte at hun ikke luktet særlig godt. Det luktet alltid stramt av henne, nesten som fisk, men ikke helt. Og når hun humpet fremover på den skadde foten sin, tror jeg det gjorde vondt, for hun pleide å lage et kort, lite, nesten uhørlig klynk. Og hun visste alltid hvor hun skulle. Det var hun sikkert nødt til, for hvis man skulle vimse rundt med en slik fot og ikke være helt sikker på hvor man skulle, da kom man nok ikke frem.

— — —

Da jeg var blitt elleve år, og Boss var blitt stor og så vanskelig å ta seg av at faren min måtte

gå tur med ham, ble min interesse for Magdalena vekket igjen. Det skjedde en dag jeg skulle bære ut vårt og hennes søppel. Jeg plukket opp posen som sto utenfor døren hennes, og jeg kunne høre noen som snakket på innsiden. Jeg visste at hun bodde alene, og derfor var dette veldig rart. Jeg kunne høre en sint kvinnestemme, antageligvis Magdalenas, og det som var enda rarer var at det bare var hennes stemme som kunne høres.

Jeg ble stående på Magdalenas gamle «velkommen»-matte i nesten ti minutter, med øret inntil døra hennes. Jeg prøvde å finne ut hva hun sa, men det var så lavt at jeg bare så vidt kunne høre det. Dette var imidlertid ikke det viktigste. Det viktigste var at jeg hadde oppdaget noe nytt ved henne, for ved flere senere anledninger hørte jeg henne, mens hun gikk rundt i leiligheten sin og snakket til seg selv.

Fra nå av pleide jeg å stå ved døra en stund og lytte hver gang jeg hentet søppelet hennes. Jeg smilte med meg selv mens jeg hørte på de lange dialogene hun hadde med seg selv der inne i det illeluktende mørket. Jeg lurte på hva hun snakket om og hvem hun trodde hun snakket med. Og jeg oppdaget at jo mer jeg lærte om henne, jo flere spørsmål fikk jeg.

Jeg ble mer og mer vågal, og jeg ble på en måte vant til å stå der og lytte. Jeg var ikke lenger var på andre lyder enn stemmen hennes, og en dag smalt det.

Smellet, som var døra hennes som slo opp og traff meg i ansiktet, kom så brått at det tok flere sekunder før jeg skjønnte hva som hadde skjedd.

«... står her og lytter og spionerer, tror de kan gjøre som de vil.»

Magdalenas munn gikk i ett, og jeg kunne ikke gjøre annet enn å stirre på den mens den åpnet og lukket seg, og jeg hørte på den jevne strømmen med ord som kom ut.

«... vet ikke bedre, har ikke folkeskikk, lytter og stirrer – ikke gå ut der, KS. Tror de kan gjøre som de vil, ha deg vekk!»

Magdalena stakk foten sin under ryggen min og forsøkte å dytte meg bort fra matta hennes. Jeg kom meg opp så fort jeg kunne og løp ned trappene. Vel ute på gata sto jeg og fikk igjen pusten, mens jeg tenkte om og om igjen: Gå inn, ikke kom ned, gå inn igjen. . .

— — —

Etter dette fikk jeg et helt annet inntrykk av Magdalena. Hun var fortsatt mitt livs mysterium, men hun var også noe annet. Alle spørsmålene, det at hun snakket med seg selv, og... sinnet hun hadde uttrykt da hun fersket meg utenfor sin egen dør, mens jeg lyttet til skavanken hennes. Alt dette førte til at det gikk kaldt nedover ryggen når jeg så Magdalena.

Jeg sluttet å spionere på henne, og når faren min spurte om jeg kunne bære ut søppelet, passet jeg på å være rask når det kom til Magdalenas søppel. Jeg lærte meg å snappe det med meg i forbifarten, slik at hun ikke skulle høre de små trinnene mine.

Men allikevel var hun med meg i tankene titt og ofte. Det hendte jeg lå i senga om kvelden før jeg sovnet, og lurte på om hun sov nå. Om hun drømte. Eller om hun snakket i søvne også. Det hendte jeg la øret inntil veggen og lyttet, om jeg kunne høre henne på den andre siden av

veggen. Men akk, som oftest hørte jeg ikke annet enn en defekt vannkran eller en sultende katt langt borte, en annen del av nabolaget for alt jeg visste.

Jeg husker at det var en spennende tid jeg gikk i møte. Jeg følte på flere områder at jeg ble eldre. Til og med på kroppen. Det var endringenes tid. Det var tiden da alle dører jeg åpnet, førte meg inn i et nytt rom. Det var som om både kroppen min og omgivelsene rundt gikk gjennom en slags naturlig revolusjon.

Men det var én ting som aldri forandret seg. Ja, jeg tenkte stadig på Magdalena. Og jeg kunne ikke slå meg til ro med at hun bare var et vanlig menneske som passet sine egne saker i den lille leiligheten. Jeg kunne ikke fatte at mens byer ble jevnet med jorden av statsledere, mens hundre tusen barn i Afrika døde av sult, mens jorden endret klimaet sitt, og som faren min mente ville bli slutten på menneskeheten, at mens alt dette skjedde, kunne hun sitte i lenestolen sin og snakke til seg selv, eller gå over gulvet og gjøre det samme.

Hun hadde ingen, men hun trengte heller ingen. Og det var dette som fascinerte meg aller mest.

Jeg ville vite alt om henne. Jeg ville vite hvem hun var. Men jeg ville ikke være som de andre, dem som stirret. Jeg ville komme inn på henne på en annen måte. Jeg ville kjenne henne.

— — —

Ved juletider, da jeg snart hadde vært elleve i et helt år, hadde jeg begynt å tenke på andre ting. Jeg oppdaget hvor glad jeg var i Boss; dette skjønte jeg en gang han var borte i to døgn. Jeg begynte å gå tur med ham igjen, for det gikk an etter at faren min hadde dressert ham.

Men en dag jeg satt og fiklet med en leke jeg hadde fått i adventskalenderen – en robot som kunne transformeres til tre forskjellige former – kom faren min inn med en liten lapp han hadde funnet utenfor døren vår. Navnet mitt sto på den med sirlige bokstaver, skrevet med en blå blekkpenn, og papiret var spesielt, nesten som pergament.

Jeg kikket på lappen, før jeg sendte faren min et spørrende blikk. Han trakk på skuldrene og forlot rommet.

Lappen var et sammenbrettet A4-ark, festet med en stift fra en stiftemaskin. Den var uvanlig tung, og jeg kunne se og kjenne at noe tungt var festet på innsiden. Jeg strøk hånden over navnet mitt, før jeg med bankende hjerte åpnet det hele og leste den korte teksten:

Kenneth,

Jeg reiser bort i julen. Pass på katten min imens. Du skylder meg såpass.

Magdalena

Under teksten hadde hun tapet fast en nøkkel, antageligvis husnøkkelen sin.

Jeg leste teksten flere ganger. Jeg kunne ikke fatte det. Her hadde jeg ønsket og ønsket å få komme tettere på henne, også fikk jeg denne. . . "gaven". Det merkelige var at jeg ønsket jeg aldri hadde fått denne lappen.

Den siste setningen brant seg ekstra godt fast på min unge netthinne som ennå ikke hadde sett litt av hvert. Jeg skyldte henne såpass. Såpass. Mente hun: Når du har gjort denne tjenesten, er jeg ikke lenger sint fordi du lyttet på døren min(?). Eller mente hun: Etter at du har gjort denne tjenesten, kan vi se hva mer som skal til før jeg kan tilgi deg(?).

Og det at hun ble så oppfarende fordi en liten gutt lyttet på døren hennes, uroet meg.

Jeg begynte med det samme. Jeg nærmet meg døren hennes sakte, og med et godt grep om nøkkelen, for at den ikke skulle gli ut av de klamme hendene mine og ned på gulvet; jeg fryktet at selv den minste lyd kunne få verden til å rase sammen.

Jeg tror hennes dør laget en annen lyd når den ble låst opp. I alle fall er det slik jeg husker det den første gangen jeg gikk inn i leiligheten hennes: Alt var annerledes.

For det første var det lukten, som var enda mer intens enn den som kom fra eieren av boet. Inne i Magdalenas leilighet var det svært mørkt. Lyset var litt grønnaktig, fordi hun hadde dekket alle vinduene med grønne rullegardiner, og de var så gamle og falmet at jeg trodde de hadde vært urørte i mange, mange år. Det hang en eim av stekt fett og svette i lufta, og etter å ha vært innestengt i disse rommene over lang tid, hadde lukten satt seg i vegger og tak, i gulvmatter og bokhyller, i tannbørster og hårbrett, i sprekker og flenger – og selvsagt i eieren, for denne lukten var jo ett av hennes mange kjennetegn.

Første gangen jeg satte min fot i entreen hennes, følte jeg at en ny æra ble innledet, om jeg kan tillate meg å bruke et slikt episk ordlag om en slik liten hendelse. For meg var det en overveldende hendelse. Jeg følte at jeg gikk inn i noe uvirkelig, noe jeg hadde ønsket meg så sterkt at jeg hadde sluttet å tro på det.

I entreen fantes det masse gamle klær og sko. Det så ikke ut til at de ble brukt særlig ofte. En taklampe lyste opp litt, men jeg tror pæra sendte ut sine siste stråler.

Uten å lukke døren, sikkert av redsel, gikk jeg videre innover i leiligheten. Jeg kom inn i en kombinasjon av stue og kjøkken, akkurat slik det så ut inne hos oss, bare speilvendt og mindre trivelig. Det så ut til å være veldig støvete der inne. Og jeg kunne se at Magdalena ikke var noe ordensmenneske. Det sto stabler med bøker overalt, og veggene var dekket av kjedelige, svart-hvittbilder som viste en mann med kort hår i ulike sammenhenger. Bildene hang helt vilkårlig, som om hun hadde kastet dem alle sammen på veggen i ett kast og håpet på det beste utfallet. Rundt omkring hadde hun satt ifra seg brukte kopper, glass og tallerkener, noe som forsterket den ekle lukten. På gulvet lå det også bilder og bøker, sammen med aviser og annet skrot. Skapdørene på kjøkkenet hadde noen steder løsnet fra hengslene, og de hang på halv atten. I en krok sto en liten, gammeldags TV og snøstormet. Møblene var slitte, det meste var skittent, og egentlig var det vanskelig å tro at noen kunne bo der i det hele tatt.

Og mens jeg sto der og betraktet Magdalenas tvilsomme hjem, hørte jeg en lyd. Jeg snudde meg og prøvde å identifisere kilden til lyden, og jeg fant ut at det kom fra sofaen. Jeg kikket bort på det nedslitte møblet, og ganske riktig lå det en svart bylt der og vred seg. Det var en katt som nettopp hadde våknet. Katten jeg skulle passe til over jul. Inngangsbilletten til løsningen på mysteriet Magdalena.

Den svarte katten kikket dovent på meg med gule øyne. Den lurte nok på hva det var som hadde kommet inn i det lune hiet dens. Og jeg lurte på hvordan dette skulle gå. Jeg hadde vært så opptatt av at Magdalena hadde gitt meg denne lappen, at jeg ikke hadde tenkt videre over hva som egentlig sto der.

Jeg tok noen forsiktige skritt mot sofaen. Bortsett fra et og annet gjesp lå katten helt stille og stirret på meg. Den virket oppegående, og med det mener jeg at det virket som den fulgte med på det som skjedde rundt, mer enn det andre katter gjør. Og det var bare førsteinntrykket mitt.

Jeg visste ikke helt hva jeg skulle begynne med. Jeg ville helst ikke tilbringe for mye tid i den – ubehagelige leiligheten Magdalena disponerte. Jeg så meg om, og fant straks et hjørne i kjøkkendelen der en blå kopp sto plassert oppå en gammel avis. Oppi koppen lå det tørkede matrester. Jeg plukket den opp, gikk bort til vasken – som kunne trengt en vask selv – og vasket matkoppen. Jeg satte den ned på gulvet igjen og fant en skål i et av de snart dørløse skapene som jeg fylte med iskaldt vann. Da katten så dette, kviknet den til og hoppet ned på gulvet, før den spankulerte bort til skåla med vann og drakk grådig. Den drakk faktisk opp alt vannet, så jeg ble nødt til å fylle den opp på nytt, men da hadde katten allerede lagt seg til rette i sofaen igjen.

Jeg måtte finne noe mat den kunne ha senere, og som jeg gjettet oppbevarte Magdalena kattermaten i det kjøkkenskapet med lang dør. Maten var en form for tørrfôr med tunfisksmak. Jeg fylte den blå koppen med dette. Deretter gikk jeg ut på gulvet igjen og kikket bort på katten. Den kikket tilbake, som om den ventet at jeg skulle gjøre mer.

Jeg gjorde ikke mer. Jeg sa bare: «Farvel.»

Den la hodet ned på sofaputa og stirret tankefullt ut i rommet. Jeg sto og så litt på den, før jeg kom meg ut og låste den inne.

— — —

«Han er så glad i dyr.»

Det var det foreldrene mine begynte å si om meg når vi hadde andre på besøk. Og i jula hadde vi alltid besøk. Enten det var tidlig morgen eller sent på kveld var det noen der som spiste kaker og drakk kaffe, og ofte hadde de med seg små barn som absolutt skulle være på mitt rom, eller store barn som bare kikket på meg med skumle blikk. Jeg var ikke særlig glad i alle disse menneskene, men foreldrene mine ble alltid så glade når dørklokka vår ringte. Da gikk jeg rett inn på rommet mitt sammen med Boss. Der kunne jeg ligge på gulvet og stryke den myke pelsen hans, eller lære ham triks. Den tjuende desember kunne jeg med sikkerhet slå fast at han hadde blitt veldig god på å fange en ball i lufta uten å rive ned alt som var av inventar på rommet mitt.

Etter hvert ble jeg vant til Magdalenas leilighet og katten som bodde der, og den ble vant til meg, så når det kom barn og okkuperte rommet mitt tok jeg bare nøklene som hang på hylla ved døra og låste meg inn til Magdalena. Det likte ikke foreldrene mine så godt, og en kveld sa faren min: «Du er jo mer der enn du er her.»

Det var ikke helt sant, men jeg måtte innrømme at jeg var en del mer der inne enn nødvendig. Jeg hadde blitt godt kjent med katten. Jeg visste om alle stedene den foretrakk å sove: I sofaen (selvsagt), på kjøkkenbenken, oppå brødboksen og under senga på Magdalenas soverom. Der inne hadde jeg ikke turt å gå ennå, og jeg så heller ikke noe poeng i at jeg gjorde det.

Når jeg var inne hos katten satt jeg som oftest på gulvet og kikket på den mens den gjorde sine daglige gjøremål.

Den gikk aldri ut, så den hadde en sandkasse der den gjorde sitt fornødne, og den måtte jeg selvsagt gjøre ren innimellom, et lite hyggelig gjørende, dog helt nødvendig. Og jeg vente meg til det også etter hvert.

Katten var helt annerledes enn energifylte og ivrige Boss. Den foretok seg svært lite. For det meste sov den, og når den ikke gjorde det, spiste den eller spankulerte rundt i leiligheten og snuste på ting og tang. Den likte også å sitte rett opp og ned med øynene halvt lukket og gjespe. Den hatet at jeg prøvde å klappe den.

Men jeg tror den likte å ha meg der, og jeg tror den var veldig glad i sin eier. Jeg tror dessuten at den godtok meg som erstatning, i alle fall inntil videre. Den pleide som regel å stå opp når jeg kom inn, og den la seg når den skjønnte at jeg skulle gå snart. Jeg pleide også å snakke til den, slik jeg visste at Magdalena pleide å snakke med seg selv. Jeg vet ikke helt hvorfor det var viktig for meg å gjøre alt dette for den, men akkurat som med Magdalena, var det noe spesielt med denne katten.

— — —

På julaften laget jeg i stand en liten feiring for katten, før jeg gikk inn til de andre igjen. Jeg hadde kjøpt boksmat til den med kjøttsmak, og dette likte den svært godt. Den fikk også fløte og et mykt teppe som jeg la i sofaen. Da den hadde drukket all fløten la den seg godt til rette på pleddet.

Jeg visste ikke når Magdalena ville være tilbake, men jeg fortsatte å passe på katten gjennom romjula.

Nyttårsaften var selvsagt alle i feststemning. Moren min ville absolutt at jeg skulle ha på meg dress og tvers oversløyfe, noe jeg hatet. Også måtte jeg gre håret, og håret mitt var ikke så lett å gre. Jeg kan ennå huske alle de gangene jeg satt på badet mens moren min sto over meg og rev og slet, rød i ansiktet og med sammenknepet munn.

«Må – jeg – virkelig – gre – håret?» Jeg måtte bite sammen tennene for ikke å gråte, for det var ganske vondt når moren min gikk løs på de verste flokene.

«Ja.»

Fra kjøkkenet luktet det kalkun, og i stua hadde faren min sprettet champagnen og satt på favoritt-LP-en med Bobby Darin. Han dekket bordet mens han forberedte samtaleemnene han skulle ta opp under middagen, når alle gjestene var på plass.

Moren min ble mer og mer stresset, og lugget mer og mer.

«Mamma-»

«Hysj!»

«Maten, vennen!» ropte faren min fra stua.

«Mamma, det gjør vondt.»

«Vær stille!»

«Jeg tror det er ferdig. Lukter i alle fall sånn. . . »

«Au!»

Da fikk moren min nok. Hun kastet fra seg kammen og holdt seg til hodet mens hun brølte høyt, og like etterpå ble røykvarsleren aktivert og den hylte i kor med moren min. Jeg fant ut at det var best å komme seg ut før det var for sent, og jeg smatt forbi moren min, løp ut i entreen og rev med meg nøkkelen til Magdalenas leilighet før foreldrene mine fikk stoppet meg. Ute i oppgangen støtte jeg på de første gjestene, og alle var de like feststemte.

«Neimen, der har vi jo lille Kenneth,» sa en dame med pels rundt halsen.

«Ja, han skal vel å mate katten,» sa mannen hennes og lo. «Han er jo så glad i dyr.»

— — —

Inne i Magdalenas leilighet var det helt stille. Katten lå midt på stuegulvet, og da jeg kom inn løftet den halvveis på det ene øyelokket. Så lukket den det igjen, og sov videre.

Jeg satte meg ned like foran den og la hodet på skakke. Jeg stirret hardt og intenst på katten, og det gjorde meg roligere. Slik satt jeg lenge. Jeg satt der så lenge at jeg hørte latteren som ble høyere og høyere inne i leiligheten vår. Jeg hørte de første rakettene som eksploderte høyt oppe i lufta, og etter hvert ble de flere og de kom nærmere. Og litt utpå kvelden, da en rakett ble sendt opp like ved, våknet katten. Raketten laget et høyt smell og jeg kunne se alle fargene som skinte gjennom de grønne rullegardinene. Lyset i leiligheten skiftet mellom rødt og blått og gult og hvitt, før det ble vanlig igjen. Men det tok ikke mange sekunder før nok en rakett gikk av, og slik fortsatte det inn i natten. Hele tiden lå katten og så på fargene på rullegardinene og med ørene på stilk. For den, som hadde så god hørsel, måtte det være et forferdelig bråk.

Jeg ble trett, og la meg like godt ned der jeg satt, med noen bilder som hadde falt ned fra veggen som hodepute. Jeg ble liggende og se på ryggen til katten, og de blinkende lysene, og bulderet i det fjerne, og inne i leiligheten vår sang Bobby Darin på sitt siste vers. Jeg tror det var da jeg sovnet.

Jeg vet ikke hvor lenge jeg sov, men jeg følte meg ganske utvilt da jeg våknet. Jeg hørte lyder ute i entreen. Det var noen som hadde låst seg inn, og stille og varsomt tok personen av seg yttertøyet. Jeg var ikke helt våken ennå, og derfor brydde jeg meg heller ikke om at noen kom inn. Ute var det blitt stille, og det var mørkt i leiligheten. Jeg kunne så vidt skimte katten foran meg, der den lå, akkurat slik den lå før jeg sovnet.

«Du må våkne nå.»

Jeg gjenkjente Magdalenas stemme med det samme og spratt opp. Hun sto ute i entreen og myste inn i mørket. Hun hadde på seg en grønn kjole med hvite nålestriper, og i den ene hånden holdt hun en sort paraply, etter hvert lente hun seg på den og fikk en ganske streng fremtoning.

Jeg ble straks engstelig. Kanskje hun ikke likte at jeg hadde lagt meg ned for å sove i leiligheten hennes? Kanskje hun ikke hadde ment at jeg skulle gjøre mer enn å gi katten mat? Jeg ventet i en slags redselsfull spenning på hva hennes neste trekk skulle bli.

Magdalena satte fra seg paraplyen og kom bort til meg. Hun fikk øye på katten sin, men det så ikke ut som hun ble videre glad. Hun bøyde seg ned og studerte den nøye.

«Ah, så skulle jeg ikke få se deg før,» sa hun og reiste seg opp igjen. Hun så på meg. «Har KS vært død lenge?»

«Ev... hva?» Jeg ble forvirret. Jeg kikket ned på katten, som måtte være KS. Den lå helt stille, så stille at man skulle tro den ikke var ekte, et lekedyr, et utstoppet, dødt dyr. Og det var det den var – død. Katten jeg hadde levd sammen med i nesten to uker, katten jeg hadde blitt glad i.

Nå var den død.

Magdalenas kjæledyr. KS. En nær venn, et levende vesen, hadde omkommet på min vakt. Og Magdalena, hun var jo ikke som andre. Forvirringen ble erstattet av redsel. Jeg lurte på om det var min feil, om jeg hadde gitt den for lite mat, eller for mye vann.

Og hva kunne hun finne på å gjøre for å straffe denne ugjerningen, latheten min, at jeg hadde vært skjødesløs og slumset bort et liv?

Magdalena sukket og gikk bort til kjøkkendelen av rommet. «KS har lenge vært syk, men jeg ventet ikke at han skulle gå bort ennå.» Hun rotet litt rundt i et skap.

«Merket du noe, Kenneth?»

Jeg likte ikke hvordan hun snakket til meg, som om jeg var en gammel venn, som om det var en selvfølge at vi diskuterte kjæledyrets død. Jeg ble imidlertid beroliget av at hun ikke virket anklagende, og at katten hadde vært syk, noe som betydde at jeg hadde gjort det jeg kunne.

«Nei,» sa jeg. «Jeg merket ikke noe.»

Magdalena fant det hun lette etter og kom tilbake, bærende på det i hendene sine. Det var et gammelt kamera, et slikt polaroidkamera som fremkaller bildene på stedet. Hun satte seg på huk ved siden av KS, og begynte å ta bilder av ham. Hun knipset bilde etter bilde, fra alle mulige vinkler og hun la katten i ulike positurer. Og alle bildene kom ut av munnen på kameraet, men hun la dem fra seg uten å se på dem.

Da hun var ferdig la hun fra seg kameraet på det støvete gulvet, reiste seg og sto lenge og så på den døde KS. Jeg lurte på hva det var for slags navn å gi en katt, men jeg spurte ikke. Kunne sikkert ta det en annen gang.

Magdalena sukket, før hun til min store overraskelse smilte. Hun plukket opp bildene og så gjennom dem, forkastet det ene etter det andre, brått og brutalt. Hun endte opp med ett bilde som hun tok med seg bort til en av stueveggene, der det hang flest bilder av den mystiske mannen. En liten flekk var spart, der hang hun bildet av KS.

«Det var godt å bli kvitt ham,» sa hun.

Jeg skjønnte mindre og mindre av denne damen.

«Du skjønner,» sa hun, uten at jeg hadde gitt uttrykk for å skjønne noe som helst. «KS var det siste jeg fikk av Alfons før han dro sin vei – sammen med den damen. . . »

Mannen på bildene måtte være Alfons, men det at jeg visste hvem bildene skulle forestille, gjorde ikke ting klarere.

«Han var først perfekt. Men så skjedde det noe med ham som gjorde at han falt ned i en avgrunn, og der ble han, og han ville at jeg skulle holde ham med selskap.»

Hun hørtes bitter ut.

«Men jeg elsket ham. Jeg tror jeg fortsatt elsker den første Alfons.»

Jeg reiste meg og tok noen forsiktige skritt mot henne. Jeg så aldri på ansiktet hennes der hun sto, men jeg er nesten sikker på at hun gråt, stille.

Magdalena ble stående lenge å se på alle bildene. Og selv om hun ennå var et mysterium, slik hun fortsatt er det for meg i dag, hadde det kommet så langt at jeg ikke lenger trengte å vite alt.

«Takk for at du passet på KS,» sa hun. «Du er ikke som alle andre. Husk det.»

Jeg visste ikke helt hva jeg skulle si til dette, og jeg visste ikke om det var bra eller dårlig, så jeg trakk meg forsiktig tilbake, ut i entreen, ut i oppgangen. Før jeg lukket døren, så jeg at hun gikk bort til KS igjen. Det var noe med måten hun så på ham, som om KS var Alfons. Som om hun endelig kunne avslutte den delen av livet, glemme den. Jeg var ikke sikker. Men jeg vet at hun ikke var lei seg, at hun ikke var sint på meg, og det var det viktigste.

Magdalena ba meg aldri om noe igjen. I løpet av de neste tre årene, som ble hennes siste, snakket jeg aldri til henne, og jeg stirret ikke lenger på henne heller. Jeg så bare glimt av henne, men jeg tror hun hadde det bra. Tankene mine var ofte innom henne, som de fortsatt er mens jeg sitter alene på kvelden, eller ligger i senga om morgenen, når jeg prøver å finne svaret på alle mine spørsmål, hvorfor ting har blitt som de har blitt.

Jeg pleier å tenke: Takk til deg også.